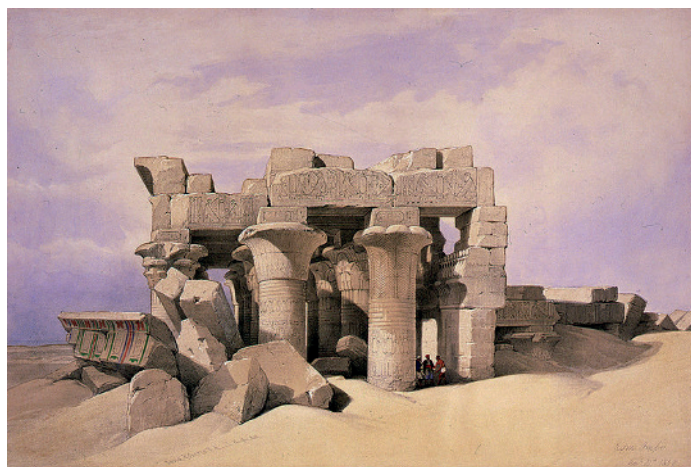

MABEL COLLINS - ODDALJEN KLIC

ODDALJEN KLIC

MABEL COLLINS

teozofija v sloveniji

Mabel Collins

ODDALJEN KLIC

Naslov izvirnika: A cry from afar

Izvirnik izdal: The Theosophical Society, 1903

Druga elektronska izdaja

Prevod, prelom in izdal: Anton Rozman

Slika na naslovnici: David Roberts - Kom Omko - © Petra Fine Art

Leto izdaje: Ljubljana, 2022

Publikacija je brezplačna

Avtorske pravice: © Teozofija v Sloveniji 2022

Kataložni zapis o publikaciji (CIP) pripravili v

Narodni in univerzitetni knjižnici v Ljubljani

COBISS.SI-ID: 102242307

ISBN: 978-961-6561-50-1 (PDF)

ODDALJEN KLIC

MABEL COLLINS

ŠTUDENTOM LUČI NA POT

teozofija v sloveniji

Vsebina

Stran

I

5

II

11

III

15

IV

20

I

Uvodni stavki “Luči na Pot” so oddaljen klic onstran inkarnacij tistim, ki se še bojujejo v njih. Dokler je človek še utelešen, ni sposoben dojeti stanja, ki ga nakazujejo ti stavki, kajti dejansko prehaja skozi dolino solza, je podvržen bolečini, ni sposoben živeti, ne da bi povzročal bolečino, tako da lahko le z močjo svojega živega srca doseže celovito izkušnjo, ki ga zavestno združi s celoto.

V teh prvih stavkih je podan ključ do skrivnosti, čudovit obet oddaljene prihodnosti, ki omogoča, da je romanje znosno. Nahajajo se na začetku poti, žarek svetlobe, ki prihaja z njenega konca, kjer obstaja polna svetloba, pa razsvetljuje njen celoten potek, ter vodi in spodbuja romarja na tej grenki poti.

Nobeno človeško oko ne more biti nezmožno solza, niti ne oko Mojstra življenja, adepta ali učitelja. Do trenutka, ko začneta dušo zapuščati utvara in nevednost in začne mesto teme prevzemati razsvetljenje, učenec prebiva v prisotnosti žalosti, kajti on povsod vidi nevednost in posledično trpljenje. Solze so kot rosa na izsušeni zemlji. Človeško bitje bi se izsušilo v suši materialnega sveta, če ne bi iz sebe porajalo nežnost, ki jo predstavljajo solze in ki od znotraj raztopi železno suženjstvo ločenosti. Naj noben človek ne

išče časa, ko bodo njegove oči nezmožne solza. Če bi ga to stanje presenetilo dokler je še vedno to, kar sedaj imenujemo človek, bi postal družabnik v temnem društvu, ki se bojuje za uničenje rase. Razsvetljenega človeka označujejo neskončno usmiljenje, zmožnost globoke žalosti in sočutja. Te lastnosti so bistven del narave Rešiteljev rase, vendar pa jih je pred oddaljena vrata večnega življenja mogoče odložiti šele takrat, ko ti rešitelji in pastirji varno privedejo do njih, in skozi njih, vse svoje ovčice. Prav in nujno za učenca pa je, da ve, da bo v bodočnosti nastopila ura, ko se bodo posušile, da se ne bi nikoli več pojavile, vse solze, ko bodo presahnili vsi viri žalosti in bo osvobojena zasušnjena človekova narava za vedno ubežala bolečini želje. Odtlej to ne bo več človeška narava, in v stanju, v katerega se bo rodila, bo to, kar nam je sedaj znano kot žalost, nepredstavljivo. Nihče ne more prestopiti tistih vrat, dokler jih ne prestopijo vsi. Kajti očiščena in izpolnjena duša, ki je sicer pripravljena na vstop v novo življenje, le-tega ni sposobna narediti zaradi vezi sočutja do vseh tistih drugih, ki so ji precej ljubši kot si je ona sama, zaradi globokih sočutnih koprnenj in solz, ki so znamenje človečnosti in eno od njenih glavnih veličastij. Eterično bitje znotraj človekovega fizičnega telesa toči mnogo solza, ki so preveč nežne in pretanjene narave, da bi jih lahko prelile fizične oči. Zato duh joka, ko stoji na pragu materije in ko ga v njeno temo potegnejo zakoni življenja in ljubezni ter vezi sorodstva in druženja. Rosa nežnosti mehča in preplavlja celotno bivanje. Zato morajo biti, preden so pripravljene vstopiti v stanje, v katerem so nezmožni solza, omehčani in preplavljeni vsi ljudje. Potem oči čistega duha vidijo to, kar za nas sedaj nima ne oblike in ne barve, ker je nevidno, in kar je mogoče dojeti le z vero. Zmožnost verovanja je prva, bistvena lastnost za učenca, ki je slišal oddaljen klic in naj bi stopil na pot, ki ga bo morda pripeljala v stanje, v katerem bo sposoben videti.

To, kar se imenuje sluh ušesa osvobojenega in odrešenega bitja, je popolna zavest o vsem, kar obstaja, brez kakršne koli težave pri ločevanju enega zvočka od drugega ali kakršne koli potrebe po ločevanju. Neprestanemu doje-manju tistega, ki je sposoben slišati, se celota nudi v prepoznavanje preko

živega delovanja. Takšen sluh pa je možen šele takrat, ko čuti niso zgolj potrejeni, ampak povsem odloženi, skupaj z oblačili, katerim pripadajo. Preden lahko sproščen in očiščen duh s pomočjo pozornosti doseže zavest celote, se mora dojemanje preko čutov povsem ustaviti.

Da bi duh lahko pridobil znanje in izkušnjo ter s tem napredoval, dozoreval in opravil zahtevan napredek proti stanju, v katerem je možna neposredna zavest, mora silovitost občutljivosti naraščati z vsako naslednjo inkarnacijo. Nobenega zvoka, niti najmanjšega klica, nobenega zvoka trobente, ni mogoče prezreti ali preslišati nekaznovano. Kajti to, kar bi morda duh sedaj rad prezrl, se bo moral kasneje naučiti v bolj neprizanesljivih lekcijah. Z napredovanjem duše in napredkom rase namreč neprizanesljivost celotnega učenja in izkušenj narašča, saj je mogoče le na tak način raso privedi v večno stanje in jo napeljati, da prečka prag rojstva v popolno bivanje.

Oddaljen klic Mojstra učencu prinaša s seboj celo večje povelje v zvezi z močjo govora kot pa z močjo vida in sluha. Govor je ustvarjalna moč in besedo lahko izgovori le izpopolnjeno bitje, ki je prevzelo nase obeležje božanske moči. Z govorjeno besedo so bila za razvoj in vzgojo človekove duše ustvarjena nebesa in zemlja, in z govorjeno besedo bodo za rase, ki še potrebujejo izkušnje, ustvarjena še nadaljnja brezštevila nebesa in zemlje.

Učenec, ki je nadvladal jaz in privedel svoje bitje k celoti, je v sebi dosegel klico vsake od tistih moči, ki jih potrebuje očiščeno in izpopolnjeno bite. Zaupanje, ki prihaja s predajo osebne želje in z zavestjo o celoti. Sluh, ki razkriva zvok številnih glasov, najsi trpljenja ali veselja. Vid, ki mu kaže življenje drugih ljudi, njih bolečine in upanja, in ga usposablja za prodiranje v srca tistih, s katerimi je povezan. Dosegel je tako znanje o ljudeh, da njegova prisotnost razvija in privlači ustvarjalno silo ter razvija moč ljubezni. Učenec, ki je prišel tako daleč, da je ugledal čudež svoje žive duše, je sposoben brati prihodnost človeka. On pozna pomen "oddaljenega klica", glasa, prejetega v tišini in predanega od pionirjev rase, ki stojijo in ga kličejo z vrat večnega življenja. On lahko vstopi v Dvorano Učenja in vidi tam zapisane besede, ki govorijo o usodi in bodočnosti rase. Tam so objavljene

lekcije, ki se jih mora naučiti človek, lekcije, ki oblikujejo prihodnost. Le počasnost vstopa posameznega človeka v življenje celote in njegove predaje osebnih želja je tista, ki ovira napredovanje celotne rase. Koraki, ki so postavljeni pred vse ljudi in vsakega človeka posebej, so jasni in jih je potrebno narediti ob pravem času. Pionirji, ki so se povzpeli najvišje, morajo tam počakati na počasneže, se celo spustiti, da bi jim pomagali navzgor, kajti duh človeštva je nedeljiva celota.

Vera, upanje in ljubezen so prve tri lastnosti, bistvene za vse, ki se gibljejo proti svetlobi. Vera, kot popolno zaupanje v to, kar, čeprav znano, ne more biti izraženo. Celovito zaupanje v evolucijo celote, ki usposablja učenca, da stoji mirno med vsemi spori in da se nepopustljivo bori proti najtežjim neenakostim. In ljubezen, ki objema vse in odpušča vse.

Nevidno, za prepoznavanje katerega je vera bistvena, nas obdaja in pritiska na nas na vseh točkah. Človek, ki ga ne prepozna, prebiva v kletki, oblikovani iz lastne osebnosti. Obstajata eterična in duhovna neprekinjenost, povezanost vseh delov, ki prehajata skozi človekovo fizično bitje na enak način, kakor prehaja skozi prosojno prvino svetloba. Prehaja skozi njeno, ne da bi jo ta zadržala. Tudi misel in čustvo, ki prehajata skozi ume in srca drugih ljudi, prehajata na tak način, da je njuno delovanje skoraj vidno. Za dojetje dejstva, da mišljenje in čutenje prehajata skozi ljudi v valovih, nikaikor ni potrebna vera. Prilike, velikega in univerzalnega interesa, to jasno ponazarjajo. Vendar pa to običajno prepoznamo le v povezavi s pomembnimi, neobičajnimi dogodki, kot so na primer sočasna odkritja, religiozni preporodi, izbruhi upora, ali vojniam podobne demonstracije. To, kar je v takšnih nemirnih časih očitno, velja v vseh časih. Večina tega, kar naj bi bilo po predvidevanju posledica tega, kar imenujemo instinkt, in to vrojeni, je posledica valovanj mišljenja in čutenja, ki neprekinjeno prehajajo skozi človeško raso. V tem stoletju moč mišljenja priznavamo in do določene mere tudi razumemo, vendar pa so celo tisti, ki jo uporabljajo zavestno, pogosto v zmoti, da misli, s katerimi vplivajo na druge, nastajajo v njihovih lastnih umih. To ni mogoče, kajti mišljenje je val, ki so ga na pragu ma-

terialnega sveta sprožile v gibanje in navdihnile moči, ki se nahajajo onstran in izven tega omejenega stanja. Tako kot se dogaja s prehajanjem valov svetlobe skozi različne stvari, pri čemer vsaka od teh stvari prejme in odseva le tiste žarke, ki jih je sposobna prejeti in odsevati, tako je tudi s prehajanjem valov mišljenja. Ti prehajajo skozi duše vseh ljudi, vsaka duša pa dojame tisto, kar je sposobna dojeti in nato predati naprej svetu. Predstavljajo navdihujoči val človekovega življenja. V njem pa postanejo to, kar on imenuje dobro ali slabo, v skladu lastno zmožnostjo. Učenec, ki veruje, odpira dušo polnosti valovanja, slednja pa postaja bela kot beli cvetovi, ki odsevajo vse žarke svetlobe, brez razlike. On ve, da v tem valovanju obstaja to, kar predstavlja bratstvo. Ljudem ni potrebno težiti k enotnosti mišljenja ali sprožati gibanja miselnih sil. Sposobni morajo biti dojeti celotno valovanje mišljenja, ki neprekinjeno prehaja skozi kolektivni um rase. In tisti, ki so tega zmožni, se povzpnejo v stanje, ki jih neodtujljivo umesti med Belo Bratstvo. Tako spoznajo moč Bratstva, v katerem se vsak enakovredno naslanja na drugega, brez potrebe po govoru ali stiku. Za njimi ostane železna pregraja ločenosti, pred njimi pa se pripravijo zlata vrata. Učenec, ki je pustil za sabo to železno pregrajo, ve, da kriminallec in zlobnež grešita le zaradi omejenosti, zaradi nezmožnosti dožemanja. On ve, da za greh ni druge kazni, kot le odpuščanje, kajti ljubezen, ki ponuja veliko priložnost, vključeno v romanje skozi materijo, si želi le to, da bi vsak človek zrasel in se razvil do te mere, da bi bil sposoben dovršiti romanje, in s tem pomagal osvoboditi in odrešiti raso, jo za vedno osvoboditi materialnih pogojev. Tudi čustva srca se zdijo človeku, ki prebiva znotraj svoje ločene osebnosti, kot njegova lastna, rojena v njem samem. A so njegova in niso njegova, v enakem smislu kot so in niso posest njegovega fizičnega telesa zrak, ki ga diha, in vetrovi, ki stresajo ozračje. Prehajajo skozi njega in on si jih deli z vsemi drugimi, ki prihajajo v obseg njihovega delovanja. S preučevanjem svojega srca učenec doseže razsvetlitev in pravilno zaznavanje src drugih ljudi, kajti učenje ga usposobi za zavedanje vala čustev, ki prehaja skozi njega in njih, ga usposobi za razumevanje, da je nujno izkušanje vseh čutenj, da bi znal odgovoriti na vsak, za človeka možen val čutenja, preden mu bo dovoljeno vstopiti v stanje, v

katerem bo lahko odložil občutljivost. Kriminallec in zlobnež sta na napačni poti zato, ker sta sposobna čutiti le z delom svojega bitja. Pri njiju je občutljivost prebujena le v najnižjem in najbolj posesivnem delu narave, medtem ko je ves božanski del paraliziran in brez občutenja. Zato nista ločena le od bratstva ljubezni, ampak celo od rase, kateri fizično pripadata. A s spoštovanjem zakona rasti, pod katerim obstojajo ljudje, občutljivost narašča, tako da postane z inkarnacijami srce zmožno odzivanja na celoten val človeškega čutenja. Tisti človekov del, ki omogoča, da grešnik greši, pa zavzame mesto kot del celote, ki v svoji celovitosti naredi človeka božanskega. Šele takrat, ko človek to dovrši do popolnosti, lahko odloži občutljivost, duša pa stoji v krvi svojega človeškega srca, ki je začela teči po ubodu z njenim lastnim mečem. Kajti, ko bo osvobojena in odrešena celotna rasa, bo vsak prečiščen duh v samem sebi uničil klico, ki je bila vzrok za njegovo zavedanje ugodja. Tedaj bo Bog otrl vse njegove solze in postal bo nezmožen solza. Tedaj bo sposoben videti in sposoben stati. Tedaj bo slišal in odgovoril na “oddaljen klic”.

II

Častihlepnost, ki potiska duše ljudi v prepade, ni tista preprosta oblika želje po uspehu, ki nosi to ime v vsakodnevnem življenju. Dokler ne dosežemo zrele dobe, je častihlepnost nujna ostroga, brez katere bi na raso padla smrtna brezvoljnost. Zato nauk učencu pravi, naj deluje kot tisti, ki so častihlepni, kajti zanj je nujno, da stoji, dokler je vpleten v dejavnosti sveta, z ramo ob rami z garači in bojevniki. Če hoče biti med njimi, se mora boriti v njihovih vrstah. Dokler je še človek, je zanj bistveno, da si skupaj s soljudmi deli to željo po uspehu, ki je naravna vzpodbuda za napor. Vendar pa nagrade, ki jih običajni ljudje sprejemajo kot dokaz za uspeh, zanj nimajo vrednosti. Običajni človek jih išče zato, ker si želi posesti, tako da jih je s svojim delom pripravljen zaslužiti od drugih. Učenec pa ni v nikakršni nevarnosti, da bi si želel takšnih nagrad. Če jih nejasna usoda vtke v njegovo življenjsko pot, jih vrednoti po njihovi resnični vrednosti, kot začasna bremena in odgovornosti. Vlaganje napora pa mora biti pri njemu tako, kot pri katerem koli drugem človeku. Še več, napredovanje rase od njega zahteva napor, ki presega to, kar lahko opravijo drugi ljudje. Častihlepen človek mora delati bolje kot običajni, kajti tudi voljni konj dela bolje kot konj, ki potrebuje ostrogo.

Zato niso ravni mentalne ali fizične dejavnosti tiste, na katerih mora učenec zatreti častihlepje. Med celotnim njegovim romanjem predstavlja večjo nevarnost to, da bi v njem vzkliklo seme duhovnega ponosa in zadušilo, še preden bi se zavedel svoje rasti, njegovo višjo naravo. Kajti ta raste kot plevel v bogati zemlji. Nek nepričakovan dogodek lahko povzroči to, da se človek samemu sebi razkrije v povsem novi luči. Namesto skromnega učenca, za kakršnega se ima, ugleda človeka, polnega ponosa zaradi svojih zmožnosti in darov, nesposobnega prositi za pomoč božanske sile, ki prehajajo skozenj, zato ker si dovoli verjeti, da poseduje moč zaradi svoje duhovne osebnosti. Takšnega človeka lahko zajame častihlepnost, tako da si prizadeva povzpeti na višine moči in prilastiti privilegije, ki jih lahko preizkušnemu in preverjenemu učencu varno preda le roka Mojstra. Doseganje moči je eden od prvih ciljev učenca. Po njej nenehno teži skozi celotno pot napredovanja. Njegov cilj pa ostaja tudi še potem, ko že doseže konec romanja in ko je pripravljen prestopiti prag. Toda moč, ki si jo prizadeva doseči, mu ne nudi osebnostnega dostojanstva, veličastja ali položaja. Učenec ne more vplivati na ljudi, da bi si zagotovil kakršen koli osebni cilj. Možnost za kaj takega, mu je bila odvzeta že ob prvem koraku na resnično pot in ni bila nikoli več položena v njegove roke. Častihlepnost, ki se poraja iz duhovnega ponosa, in ki učenca naskoči, ko je precej napredoval na poti, mu ne prinaša osebne moči. To človeško željo je predal, ko je postal učenec. Pohlep po njej se vrne s sedmerno silo na precej višji ravni bivanja. Tedaj je lahko edini rezultat padec v prepade, iz katerih se bo lahko rešil le z velikimi lastnimi napori in napori Rešiteljev sveta. Od prvega trenutka na poti učenja pa si je potrebno goreče želeti resnično moč, moč bratstva ljubezni, rojeno iz porajajočega se duha Božanskosti v človeku; in ta želja ne sme nikoli ugasniti. Ta želja naredi v trenutku iz učenca družabnika v veliki nalogi odreševanja rase. Z rastjo se njegovo področje delovanja vztrajno širi, dokler se človeku, ki se je usposabljal s čistostjo želje pomagati posameznemu prijatelju, ne zaupa vodenje celotnega naroda bitij ali celotne šole učenja. Načelo razvoja na romanju, v katerega smo vpreženi, vključuje povezovanje ljudi. Prva oblika takšne zveze je družinsko življenje, ki je

naravno stanje naravnega človeka. Iz tega izhajajo brezštevilna združenja, bolj ali manj sebična ali nesebična, v skladu z značajem ljudi, ki jim pripadajo. In ena od nalog učenca je vodenje in usmerjanje človeških združenj v smeri navora za dobro rase. Prevzemanje določene vloge v gibanjih, ki so jih zasnovali mojstri in vodniki. Njegovo delo je, da moč bratstva, kateremu pripada, uporabi za čiščenje motivov in dejanj človeških združenj, v katerih sodeluje. V takšnem primeru se hitro razkrijejo neskončni viri moči, na katere se lahko naslanja tako dolgo, dokler je njegova duša usmerjena v pravi tok. Gibanje, s katerim se je povezal, tako pridobi velik zagon. Vendar pa to ne vpliva na spremembo njegovega stanja osebnostne zatemnjenosti; verjetno jo celo poveča. Če stopi iz zatemnjenosti in pozornost pritegne k osebnosti, ga nekateri sicer ljubijo, vendar številčnejši sovražijo. To sovraštvo nastane zaradi nasprotovanja bratstvu ljubezni in naporom Rešiteljev sveta in ki je vrojeno v naravi živalskega in osebnostnega človeka. Zato bi bilo za delo, pri katerem sodeluje, veliko bolje, da bi človek ostal v čim večji možni zatemnjenosti. Značilnost učenštva je, da pri drugih ljudeh vzbuja zle strasti, zato se delo odvija bolj učinkovito, če ostane ta značilnost na fizični ravni prikrita in se njena moč v vsej svoji polnosti usmerja zgolj v mentalne in eterične narave ljudi, s katerimi je v svetu obdan učenec. Živalska narava človeka se sedaj bolj divje bori za premoč kot v preteklosti, kajti napredek in napredovanje celote večata njeno negotovost. Zato je danes bolj nujno kot v preteklih dobah, da se prisotnost učencev v človeških združenjih odrazi le v splošnem povzdignjenju teh združenj, ne pa v vodenju združenj s strani učencev samih. Takšno ravnanje razoroži in zbeга živalski del v ljudeh in jih sili v neobičajna dejanja na podlagi višjih motivov kot pa so tisti, ki običajno vstopajo v njihovo zavest. Naloga, ki jo prevzame učenec, ki na tak način vodi gibanje, je veliko težja, kot v primeru, če slednje vodi z osebnim vplivom in zunanjim vodstvom, saj mora vplivati tako na narave ljudi, med katerimi deluje, kakor tudi na njihova dejanja. Običajni človek, ki še ni stopil na pot, ali pa se je sploh še ni zavedel, mora namreč, potem ko se je pri nekem javnem delu ali pri skupnem naporu povezal z učencem, spremembo izkusiti v samem sebi. V tistem trenutku se sicer tega

spreminjanja ne zaveda, saj je delovanje nevidne moči pretanjeno, vendar pa kasneje, ko se ozre nazaj po življenju in zazna čas, ko so njegovi motivi postali vzvišeni, prepozna tudi to, da je bilo to posledica določene povezave, pa čeprav niti tedaj ne more uganiti, kateri človek med tistimi, s katerimi je delal, je bil medij za božanski vpliv.

Ko začne učenec odkrivati, da lahko vpliva na ljudi, med katerimi deluje, tudi brez uporabe fizičnega govora, ga prvič naskoči duhovno častihlepje (najgloblji in najbolj smrtni sovražnik). Običajni človek, ki še ni zastavil nogo na pot, si ne more niti predstavljati silovitosti te skušnjave. Je tako močna, da zastrupi dušo, tako zahrbtna, da zavede um. Zmeden od zmožnosti lastnega bitja, učenec osupne in se zbega. Želel si je moči za dobro in prišla je k njemu. Hotel je biti podoben bogovom in pridobil je eno od njihovih lastnosti. Zdi se mu, da sedaj gotovo lahko deluje kot bog in ureja usode ljudi. Pozablja pa, da je ta moč, le ena od lastnosti bogov, in da so ti med svojim dolgim razvojem s pomočjo trpljenja in bolečine, kot tudi veselja in sijaja, razvili celoten krog moči in darov, ki brzdajo ena drugo in se med seboj stapljajo. Štiri pravila, ki se pojavljajo v uvodnih stavkih "Luči na Pot", nakazujejo štiri lastnosti, ki jih mora razviti očiščen duh, da se lahko sprosti. Razviti pa jih mora enakovredno. Moč pomagati drugim (ali moč govora) je le ena od njih, in sama po sebi izpostavlja duh največji nevarnosti.

III

To, kar duhu preprečuje, da bi si zadal ubod meča, ki bi povzročil krvavenje človeškega srca, je želja po življenju. Hrepenenje po nadaljevanju osebnostnega življenja, inkarnacije, zaradi strahu, da ne obstoja nič, kar bi jo lahko nadomestilo, hrepenenje, ki ga izkušajo ateisti in materialisti, ko dosežejo starost, ki že sama po sebi prinaša s seboj kazen, ni nekaj ozkega. Kajti že gotovost, da te želje nikakor ni mogoče potešiti, jo že od samega začetka spreminja v trpinčenje. Zato tudi strast, ki raste v bolnem ali zaostalem umu in na katero se nanaša stavek: "Zatri željo po življenju", ni nepomembna. Je veliko, prevladujoče čustvo v dušah ljudi, čustvo, ki jih je naredilo za človeška bitja, ki jim je dalo zmožnost prenašati inkarnacijo za inkarnacijo v zmedenih in izčrpavajočih pogojih časa in prostora, ugodja in bolečine. Oživljene s tem vse-prežemajočim čustvom se duše ljudi gnetejo na pragu materialnega sveta in goreče iščejo prostor v inkarnaciji, telesa, v katerih bi se lahko inkarnirale in vstopile v to, kar ljudje imenujejo življenje, to je, človeško življenje. Angeli, ki so izpopolnjena bitja in ki prebivajo v ravnovesju, osvobojeni spremenljivosti fizičnega in mentalnega občutenja, spoštljivo strmijo in se čudijo dušam, ki silijo v to strašno izkušnjo človeškega življenja, slepe od strasti, ki se jih je polastila. To spoštovanje in ču-

denje je namenjeno božanski moči, ki je sposobna preliti čustvo tako čudovite narave, da lahko celotno raso bitij prisili v vstop na grenko in strašno pot, polno nevarnosti in nestalnosti. Hrepenenje po fizičnem življenju preplavi duše s tako nezadržnim valom, da z njihovega obzorja izginejo vsa druga upanja in cilji, da v velikih množicah prihajajo proti materialnemu vesolju, da pritiskajo nanj z vseh strani, željne vstopiti, voljne sprejeti kateri koli način vstopa, samo da se ne bi bilo treba sprijazniti z odlogom.

Ta val čustva je začel učinkovati takoj, ko je bilo ustvarjeno materialno vesolje, zato, da bi učenci voljno vstopili v šolo. In odtlej vztraja vso do sedaj, in bo vztrajal, dokler se svoji osvoboditvi ne približa celotna rasa. To je tisto, kar vedno znova in znova privede duše na prag materialnega življenja, v katerem vedno znova in znova odkrijejo, da se je vrnila bolečina in izginilo ugodje. Ne glede na to, kako globoko se naučijo te lekcije, še vedno z nezadržnim koprnenjem hrepenijo po izkušanju. Le učenci, ki so precej napredovali na poti, so sposobni videti to čustvo kot neko stvar izven njih samih - kakor človek običajno vidi morje, v katerem plava. Oni vedo, da jih je prav to hrepenenje po fizičnem življenju pripeljalo na svet, na katerem poteka pot romanja. Oni vedo, da je po tej poti treba iti. Zato se podrejujejo vedno novi in novi vrnitvi in si dopuščajo hrepenenje po čutni izkušnji, vedoč, da se ga bodo sčasoma osvobodili. Ob tem pa goreče delajo na vseh poljih napora, ki se odpirajo pred ljudmi, in skušajo v svoji lastni višji naravi uničiti osebno prvine, ki človeka dela za sužnja želje po življenju. Tako kot morajo višjemu jazu podrediti in vztrajno ter počasi iz svoje narave odstraniti tudi vse ostale strasti. Učenec, ki je slišal oddaljen klic, bo nekega dne sposoben zatreti vso željo po fizični izkušnji in vstopiti v fizično življenje ali delovati nanj z eterične ravni kot svobodni duh brez kakršnega koli osebnega hrepenenja. Ti svobodni duhovi brez madeža sebičnosti vstopajo v materialno življenje le zato, da bi pomagali drugim. Vanj jih pritegnejo vezi ljubezni, usmiljenja in sočutja. Zato so sijaj in veličastje človeške rase, vir, iz katerih ta pridobiva moč. Predstavljajo vezi med množicami ljudi in Mojstri, ki so oddali Oddaljen Klic, ki je namenjen

temu, da iz teme pritegne vse duše. Le učenec je tisti, ki sliši Oddaljen Klic. Vendar pa je on dobil na voljo sredstva, s katerimi ga preda naprej kot sporočilo, primerno za dojemanje tistih, s katerimi pride v stik. To je njegova dolžnost, sedaj še bolj kot kdaj koli prej.

Tisti, ki gledajo iz eteričnega sveta, vidijo, da je celotna rasa zmožna večje pozornosti kot v preteklosti. To je korak naprej. In vsak korak je treba čim bolj izkoristiti, kajti čas blede. S prehajanjem Časa odhaja priložnost, povezana s tem posebnim romanjem. Na koncu mora vsak član rase priti skozi vrata. In na Vratih bodo na zadnjega zapoznelega, da bi ga dvignile navzgor, čakale brezštevne, proti njemu iztegnjene, roke ljubezni. Način, na katerega bo to priložnost zgrabil človek kot celota, bo vplival na položaj duha rase v veliki prihodnosti. To je skrivnost, prevelika za razumevanje učenca. A mojstri in pionirji jo poznajo. Zato Oddaljen Klic nepretrgoma odmeva za tiste, ki imajo ušesa, ki slišijo. Delati in si prizadevati, živeti in ljubiti, bolj silovito in vztrajno kot drugi ljudje, vendar pa v svoji višji naravi zatreti klice duhovne želje, ki povzročajo, da duše ljudi hrepenijo po delovanju in vzvišenosti v ozkih mejah časa in prostora, pod nadvlado ugodja in bolečine. Ta čudovit napor je bolj mogoč kot se zdi na prvi pogled, kajti sile, vidne in nevidne, ki obkrožajo človeka in ga podpirajo, so usmerjene njemu v pomoč. So njegovi zavezniki, ki mu jih je podarila ista dobrohotna moč, ki mu nudi priložnost. Ne glede na to, kam ga vodi njegova človeška narava, povsod najde te sile, ki so mu pripravljene nuditi pomoč. Če je njegova težnja zla, mu pomagajo sami elementi, ki se z lahkoto prilagodijo njegovemu načrtu in zaroti. Zanj je nujno, da je temu tako. Sam, brez teh pomočnikov, v tem zmedenem stanju človeškega življenja ne bi mogel delati ne dobro ne zlo. A takoj, ko zastavi svojo nogo na pot, ki pelje proti svobodi, se te iste sile, ki so mu pomagale zbirati izkušnje zlohotežja, brezbriznega lenuha, iskalca čistega ugodja, zberejo okoli njega s prenovljeno in podvojeno močjo, mu pomagajo in pospešijo njegovo pot. Kot človek mora stati sam, in nuditi pomoč. Kot duh pa je povezan navzgor s celotnim bratstvom ljubezni in podprt s spodujujočo silo duhovnega življenja vesolja. Vesolje

obstoja le zato, da bi on dosegel svobodo. Fizični in materialni del sveta, v katerem prebiva, pa se je zaobljubil svojemu Ustvarjalcu, da mu bo pomagal do tega cilja. Zato je bil ustvarjen v materialni obliki. Vidimo lahko, da je človek obdan z brezštevilnimi bitji in substancami, ki imajo vse svoje ustrezno mesto v vesolju in ki hodijo po poti, očitno, povsem neodvisno od človeka. Povezanost celotnega materialnega vesolja je tako pretanjena, da je človeška inteligenca ne more zaznati. Prebivalec eteričnih področij se je zaveda in je sposoben uporabiti svoje znanje za pomoč utelešenemu človeku. Ogromno število zavestnih bitij, ki so povezana v materialnem vesolju in okoli človeka, drži skupaj v tem stanju globoka vez, katere vir je v Božanskem Dihu. Za njih je pobeg iz tega stanja zelo enostaven, kajti niso vezani na romanje, ampak v hoteno združenje. V ohranjanje fizičnega življenja, ki je šola za duše ljudi, niso povezana le bitja, ki jih prepoznavamo kot zavestna, ampak tudi bitja, ki se združujejo zato, da bi ohranjala skupaj telesa, v katerih prebivajo druga bitja, bitja, ki so se podredila zakonom, ki urejajo sestavo tega, kar imenujemo materialni atomi. Prevlada, ki jo je dobil nad njimi človek, je precej drugačnega značaja kot njegova predvidevanja. Zato v svojem ravnanju do njih nenehno dela napake, ki jih bo potrebno pred zaključkom lekcije popraviti. Iz sebe črpa sile, ki so se zaobljubile, da mu bodo pomagale in ga podpirale, tako da s tovrstnim svojim ravnanjem večja puščobo svojega položaja in občutek negotovosti.

Velika strast, želja po življenju, privede duše ljudi v intimen stik z bitji, ki oblikujejo vesolje, ki ga usposabljaajo za to, da jo poteši. Toda človek je slep za dejstvo, da je zaradi te potešitve njihov dolžnik. Domišlja si, da elementi in substance obstajajo brez napora.

Toda temu ni tako. Njemu v prid obstoja nenehen in dobrohoten napor. Zato je nujno, da se nauči le-tega prepoznati in ga s pravilnim ravnanjem tudi poplačati. Izpopolnjen človek ravna pravilno do vseh stvari, pa najsi ga njegova zaznava usposablja za to, da jih zaznava kot žive ali ne. To, kar si človek predstavlja kot neživo - zato, ker je ta zavest tako oddaljena od njegove lastne - potrebuje najbolj od vsega okoli sebe. Z napredovanjem

pa se počasi le zave tega obstaja in prepozna svoj dolg. Spozna, da z uničenjem želje po življenju odvzema množici bitij nalogo, ki so jo prevzele v njegovo korist.

IV

Ko vzcveti cvet in ko viharju sledi tišina, ki je mir, učenec stopi na tisto visoko stopnjo, ki ga dela za adepta v življenje, enega od pionirjev rase. Vihar osebnostnega življenja se zanj za vedno zaključi. Nikoli več si ne bo prizadeval za majhne cilje, katerim se predajajo ljudje, nikoli več se ne bo njegov duh uprl svojemu ustvarjalcu zaradi osebnostnih prikrajšanj ali izgub. Zanj je napočil mir. In v tej spokojnosti prihajajo nova povelja. Učenec morda ne bo ostal v negibnosti miru, ki ga je dosegel za tako visoko ceno. A mir mora vzeti s seboj in iti naprej. To je nagrada, ki jo požanje zaradi predaje jaz-a. Sedaj mora posejati semena znanja v duše drugih ljudi. Obo-rožen z mirom, ki ga je dosegel, se lahko vrne na bojno polje življenja in se bori za velike stvari, ki jih je bil doslej komajda sposoben prepoznati, slep, zaradi svoje osebnosti. Boril se bo tako, kot se ne more boriti noben človek, pa vendar bo v bitki stal ob strani. Borilec je božanski del v njem samem, ki je povsem brezoseben, povsem predan Vzvišenemu, povsem na uslugo celotnemu bratstvu. Prihajajoča bitka ni bitka za obvladovanje jaz-a. Ta se je že zaključila v preteklosti, razen v primeru, da je učenec izgubil oporo in padel s svojega mesta. Polje bojnega polja, katerega mesto sedaj prevzema, ni tisto, na katerem se duše ljudi borijo s svojim živalskim delom, ki bi jih

rad nadzoroval, niti tisto, na katerem se duhovi ljudi bojujejo s svojimi častihlepnimi naravami. Je arena, v kateri se duh rase, nedeljivi duh Človeštva, bori za končno zmago, ki ga bo dvignila na visoko posest, ki mu je usojena. To bitko mora slej ko prej dobiti. Borilec ni zmožen poraza. Vendar pa je naloga adepta v življenje ta, da zmanjša grenkobo poti in pospeši veliki dan zmage.

Pesem življenja je mogoče slišati šele takrat, ko je adept sposoben vstopiti v ta velik brezoseben napor. Takrat mu postaneta jasna "mistična" lepota in skladje celote, in izginejo vsa neskladja, ki so ga tlačila, dokler je dojemal le kot človek. Bolečina, tema in zmeda smrtnega življenja se porajajo le zaradi omejene zmožnosti in delnega dožemanja smrtnega človeka. Ko raste v nesmrtno pogoje in ko vse bolj in bolj prepozna to, kar ga obdaja, postane sposoben zaznati dotlej nevidne oblike in barve, slišati dotlej neslišne glasove, kar vsa neskladja spravi v skladje, vso temo v svetlobo, vso nepopolnost v popolnost.

Mabel Collins se je rodila 9. septembra 1851 v St. Peters Port Guernsey, kot Minna Collins, hčerka Edwarda Jamesa Mortimerja Collinsa, znanega pesnika in časnikarja ter njegove žene Susanne Hubbard. Leta 1867 je umrla mati Susanna, oče pa se je znova poročil in družina

je preživela nekaj srečnih let. Leta 1871 se je Mabel poročila z Robertom Keningaleom Cookom, pravnikom, piscem poezije in tudi vnetim spiritistom.

Leta 1875 je pod imenom Mabel Collins objavila svoj prvi roman, *The Blacksmith and Scholar*. Naslednjega leta je umrl njen oče Mortimer, Mabel pa je s svojimi deli uspešno nadomestila njegov prispevek na področju romantične fikcije, saj je tega leta izšel njen drugi roman, *An Innocent Sinner*, v letu 1879 pa še dve deli, *In This World in Our Bohemia*.

Naslednja leta je v posebni zamaknenosti napisala deli *The Idyll of the White Lotus* in *Light on the Path*. Mabel je posvečala veliko časa teozofiji in druženju s teozofi, a nadaljevala s pisanjem svojih romanov in bila za večino sveta predvsem pisateljica romantičnih romanov.

Leta 1887 je bila ustanovljena The Theosophical Publishing Company za izdajanje revije *Lucifer* in predvsem *The Secret Doctrine* (Tajnega Nauka). Mabel pa je postala so-urednica novoustanovljene družbe, a je po sporu s H. P. Blavatsky zapustila ta položaj in Teozofsko društvo. V nadaljnjih letih je nato napisala in objavila še številna dela.

Mabel Collins je umrla 31. marca 1927, v starosti 76 let.